

Змајева женида

Све је почело када је змај одрастао и пожелио да се ожени. Хтео је да отме принцезу која је била најлепша у краљевству. Змај Борко био је неустрашив и није се плашио многодружне војске која је ишла његову изадраницу.

Једног сунчаног дана принцеза је шетала палатом и одједном је, као из ведре неба, Борко долео и украсио је. Цело краљевство је било задрунуто и свакога је одузео немир. Краљ је одјавио да ће онај ко нађе његову мезимицу добити наследство и њену руку. Још од раног детињства принц, Звонко био је залудљен у принцезу Лудису. Зато је отишао по помоћ код својих учитеља и кренуо у потрагу за њом.

Стигавши у дворницу, принц му се обратио речима: „Зраги учитељу, толико пута си ми помогао, молим те да ми још једном изађеш у сусрет“. „Твоја младост мом искуству диће велика снага“, рече учитељ који је принцу дао до знања да је за њихов успех потребно да поразе зли домара. Годинама је, због љубомре према учитељима, био зао према ученицима и тиме уназаднo генерације будућих принчева. Мудри учитељ је саветовао принца да крену према вештичијој колиди. Вештица има највише који ће им помоћи да нађу путоказ до змајеве острва.

Идући према колиди, налетели су на дрвосечу у невољи. Док је секао дрва, једно стабло се срушило на његове ноге. Дрвосеча је зајомао: „Помозите ми и наградите вас чиме желите“. Учитељ и принц отклонили стабло, а дрвосеча им поклони чаробну торбу као награду за указану помоћ. Заде им и ујутство за њено коришћење. „Да бисте отворили торбу, треба да решите задатак који гласи: колико ноћу заједно имају три пса, две пајке и шест мајараца?“ Принц је био одличан математичар, брзо је решио задатак и тиме заслужио да користи торбу када му је најпотребнија.

Училић и принц, наставили су даље, срећом гађа и ухватише га: „Зодри гађе, ти најбоље познајеш реку коју прела да преливамо. Можеш ли нам рећи где је река најужа како бисмо што брже прешли на другу страну?“ „Е, даш нећу да вам кажем. Кад год најравим дрвну, деца дођу и поруше је.“ „Ми ти то нећемо учинити, а заузврат помоћи ћемо ти да сачиниш још две дрвце“. Када завршише са изградњом, гађа одржа реч, али претходно затражи да реше зајонетку: „Црвено малено цара с коња скинуло“. Борку сада знање математике није могло да помогне, али јесте омиљено воће, сетио се да би и сам са коња сисао да удере сочну јагоду. Управо то и беше решење зајонетке и гађа немаше куд нећу им показа најужи део реке и принц се са училићем нађе са друге стране.

Два пријатеља су се радовала јер су била све
ближа циљу, али њиховим препрекама није било
краја. Запањили су се када су наишли на
огромну планину коју нису могли прећи.
Учитель се досети чаробне торбе: „Ово је
одлична прилика да први пут употребимо
наше најмоћније помоћно средство“. Принц
стави руку у торбу и одједном их одави златни
дим. Пред њима се појави непознато ваздушно
биће искавота гласа. „Издавиште ме одавде и испунићу
вам сваку жељу! Некада сам и ја био принц, али ме је
вештица заробила и отела ми чаробни најмитак“. „Помози нам да
прелетимо ову планину и отађемо најмитак вештици који је и нама пошредан“. На небу севну муња и пред њих
долете хеликоптер средњикастој сјаја, а златни дух седе у кадину и зајонетно се осмехну.

Прелетеше планину, а дух их подсети на одећање и остави их код неког језера.
Пућници су били већ помало уморни, а били су и жедни, те решише
да попију воду из језера. Али нису знали да је то
зачарано језеро и да онај ко пије из
њега, пада у дубок сан. Заспаше и
преспаваше јесен и зиму.

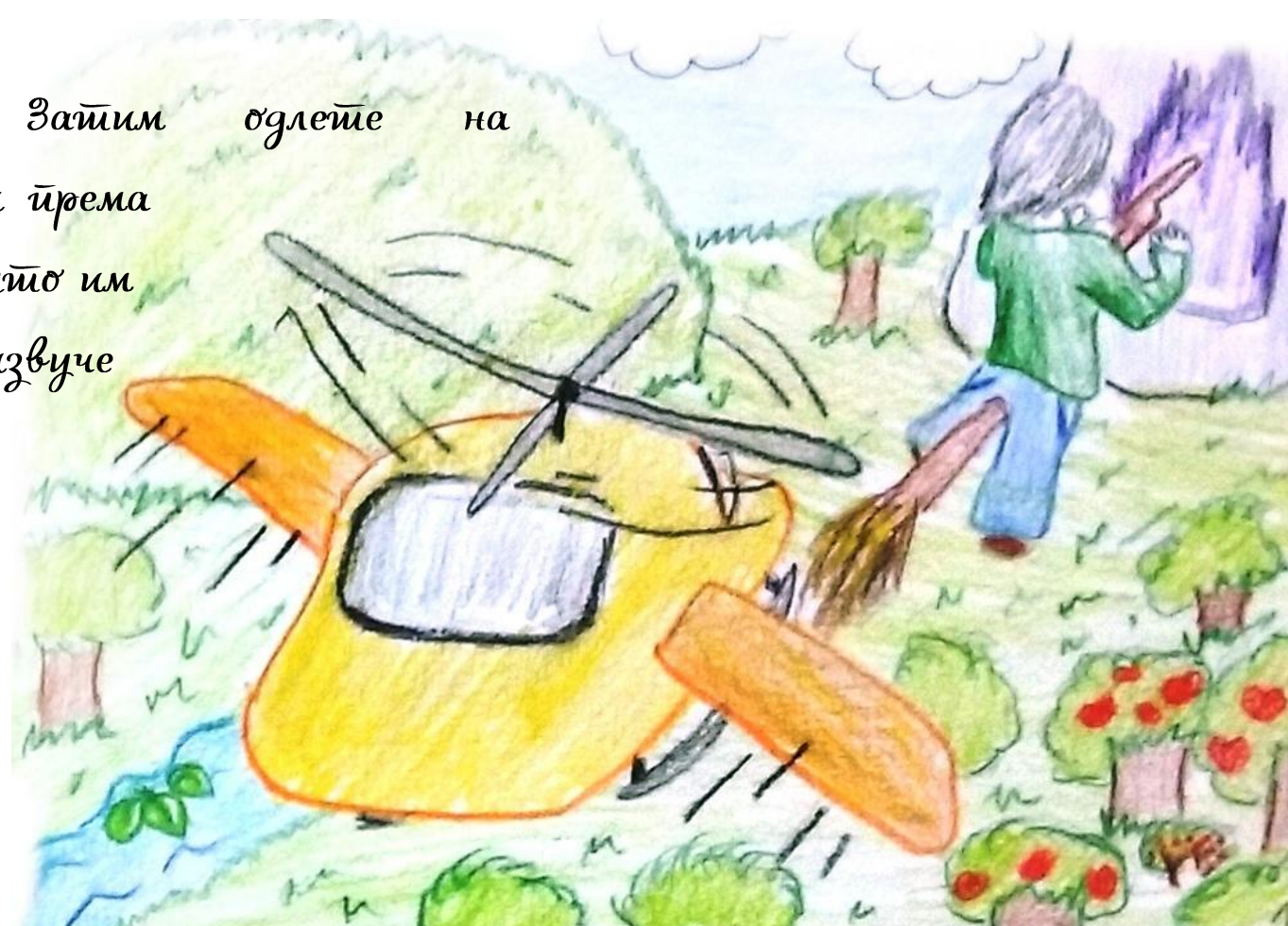

У пролеће, заједно са природом која се будила, придружише се и путници намерници.

Зомар их је већ раније приметио, посећивао их је да види јесу ли се пробудили, и кад их ухвати будне претехи заура: „Никада ме нећете зауставити!“

вештичијој колиди. Док је приликом размисљао о ономе што им се догодило, учитељ се досети чаробне торбе и из ње извуче летећи ауто.

Затим одлете на чаробној метли према

Праћили су га до вештичије колиде која је личила на складиште водоземаца и
џмизаваца. Зомару се изјудио сваки трај, а вештица је у казану кувала
чорду за успоравање покрета.

Пошто је удахнуо пару те
чорде, учитељ се све сјорије
кретао и говорио.

Принц је замислио ласер за замрзавање, досетио се шта би учитељ урадио у овом тренутку и у торби пронашао уређај оно што је било потребно. Ласер је потпуно у казан одрнувши дејство чорде. Учитеља је примакао и деловање чорде је престало. Истим ласером је замрзао вештицу и затражио јој да му открије место на коме крије чаробни најитак. За би је огледио, вештица је признала где крије најитак. Звонко је осетио сажаљење над вештицом: „Била би много срећнија да имаш веће срце“. Овога пута је из торбе извадио срце и налепио јој на груди, а она је постала добра и млада.

Изненада се појавио домар која је очарала ова неизнута млада жена. „Када дих и ја постоа овако млад“, помисли изненађени домар. Учитељ намигну Звонку и кришом приђе замудљеном домару, залепи му срце од чега и он ди преображен. Тако срећни, највећи непријатељи постадоше им највећа помоћ. Звонко и учитељ су се много радовали када су добили ујутство за коришћење најтнка и сазнали пут до змајевој острва.

На том острву затекосте змаја који се управо венчавао са принцезом. Учитель одведе на страну свештеника и рече му: „Учини да овај драк буде овековечен племенитим циљем. Принц ће принцезу усрећити“. Свештеник објави да принцеза може дирати између двојице младожења. Она оградра принца што разбесне змаја.

Викао је и дљубао вапју док се изненада не појави дух (који је био љути): „Нисте ме ваљда заборавили?! Имате највише и не дозивајте ме! Много сам љути!“

„Немој се једити, Звонко и ја смо имали много друја, ујраво смо хтели да ти узвратимо за указану помоћ, али смо сиречени срдњом змаја“. „Борко, дуго се знамо. Шта треба да учиним да оставим ову принцезу ономе коме и треба да припадне?“ „Желим борбу, дођој са њим!“, узвикну још увек бесан змај. „И ја желим часно да задобијем руку принцезе за којом дуго трајам“, узврати Звонко. Дух је посматрао противнике и увидео да нису равноправни: „Учитељу, противници морају бити равноправни. Имаш ли оружје?“

„Принцу недостаје ватра“, заклучи задорнути учитељ. По друји пути отласи се и принцеза:

„Помислови учитељу, принчеви имају пламен мудрости“. Умеша се сада већ осмехнути дух: „Принцеза има право. Звонкова мудрост учиниће да сам из чаробне торбе одабере право оружје“.

У том моменту принц замисли најбоље за снају и златно-средњи меч. Борба се одвијала уз принчеву вешту и окрећну тактику напада и одбране и змајево десно дљубање ватре. Када су одбојца дили при крају снаје, полако

се одмакнуе један од другога. „Прејуститићу ти принцезу ако ми нађеш змајевитицу девојку“, процеди змај Борко. „Нема такве девојке“, помирљиво одговори принц. „Онда ме води у свој крај, овде је досадно“. „Одлична идеја, водићу те у своју школу,

учитељ ће ти пружити знање и тада ће ти све бити занимљиво.

Читав свет ће ти се указати пред очима“. „Па нема доле идеје од те“, поредова се учитељ. „Учитељу, ово ће бити твој највреднији ђак“, нашали се принц. „Наравно, дићу Вам од помоћи сваке врсте“, весело прихвати змај. „А шта ће са мном бити?“, растужи се дух.

„Ако желиш, можеш нам помоћи да уредимо све што је некад зли домар
покварио у школи. Леџа ће се радувати да виде змаја и духа. Заједно
ћемо учити и играти се док будемо поправљали школу“.

„Савршен план“, прихвати и дух.

Тако су сви радосно кренули у двор
наставивши да чине добро у својој
средини на своје и оштите задовољство.

Текст:

Литерарна секција:

Јована Рудић, Лена Јанићијевић, Исидора Милошевић, Ана Михаиловић, Лука Павловић, Александар Крстић, Маријана Кузмић, Михаило Симоновић V₂, Михаило Рађеновић, Лазар Лалић V₄

Илустрације:

Милица Јовановић V₄